

Jenom škola?

Barbora Trapková

OBSAH

CESTA DO ŠKOLY
PRVNÍ ZVONĚNÍ
MATIKA, TO NENÍ SRANDA
PŘESTÁVKY JSOU NEJLEPŠÍ
PÍŠU, PÍŠEŠ, PÍŠEME
VELKÁ PŘESTÁVKA
KRESLETE DOMEČKY
PENÍZE, ZASE PENÍZE
DNESKA JE TĚLÁK V LESE
POSLEDNÍ ZVONĚNÍ

CESTA DO ŠKOLY

Je půl osmé ráno a já pospíchám do školy. Kolem proudí davy školáků s taškami na zádech. Občas někdo pozdraví. Všude je slyšet smích a dětské štěbetání.

Před školou je už spousta dětí, stojí v hloučkách, pokřikují na sebe, strkají se. Malé holčičky skáčou gumu, ty větší koukají po klukách. Vždy, když nějaký kolem projde, dají hlavy dohromady a... Nechtěla bych být tím klukem. Nelze přehlédnout ten výraz na jejich tvářích, který přesně vypovídá o tom, co si myslí. Malí kluci se honí a stílejí po sobě pistolemi. Pár dětí si dopisuje domácí úkoly, které se nestihly nebo zapoměly napsat doma.

Hledám klíče a mezi tím si opět, snad už potřetí, prohlížím nově postavenou budovu zvláštní školy. Vždycky mě napadne to samé. Architektka této školy bych opravdu ráda poznala. Školní věž je hnědá se žlutými okny, vstupní dveře jsou červené, další část budovy svítí bílou barvou a má pro změnu okna zelená. A nesmím také zapomenout na zelené kachlíky, které lemují celou bílou část. Zkrátka, ta naše škola je umělecké dílo.

Odemknu a letím do třídy, kterou máme v prvním patře. Schody beru po dvou. Beru za kliku, je zamčeno. Znovu hledám v tašce klíče. Žádné děti tu ještě nejsou, všude je ticho. Slyším jen slabé hlasy ze sborovny. Přemýšlím, jestli se mi to ticho líbí nebo ne. Přinejmenším je to zvláštní. Dětské hlasy ke škole samozřejmě patří, je tu hned veseleji, ale musím se přiznat, že to ticho před začátkem celého dne mám docela ráda.

Zavírám za sebou dveře a jdu rovnou ke svému stolu. Vynadávám si věci z tašky a přemýšlím o první hodině. Musím si vzít ze skříňky pracovní sešity, a tak pomalu přecházím třídu. Moje oči se zastavují na nástěnce. Děti namalovaly nové obrázky. Okamžitě zapomínám na to, že jsem chtěla dojít pro sešity a zastavuji se u nových obrázků. Musím uznat, že se dětem opravdu povedly. Pomalu se rozhlížím dál po třídě. Je docela malá, je tu jen šest lavic, před kterými stojí učitel-
ský stůl a černá tabule. Po celé stěně vedle dveří jsou skříňky s vitrínkami, ve kterých jsou vystaveny různé výrobky dětí. Zvířátka z kaštanů, domečky z plastelíny, auta, domy a lodě z Lega a spousta dalších moc hezkých věcí. Na jedné té skříňce stojí velikánský robot z papírových krabic. Má velikánské modré oči, nos z krabičky od nějakých prášků a obrovskou pusou, která se směje na celou třídu. Najednou si vzpomínám na sešity. Rychle je vyndávám z poličky a nesu na stůl. Cestou se zastavuji u okna a koukám ven na podzimní les. Zvoní.

PRVNÍ ZVONĚNÍ

Zvoní. Slyším, jak se děti hromou do šaten. Najednou je všude samý křik a smích, odevšad se ozývají rány a práskání dveří. Do třídy vletěl Tomáš, Štěpán a Petr:

„Dobrý den, paní učitelko.“

„Ahoj, kluci.“

Vypadá to, že mají dneska dobrou náladu. Sedají si do lavic a hned vytahují z tašek různé krámy. Starý foťák, autíčko a stříkací pistoli. Petr si sedá na lavici k Tomášovi a Štěpánovi. Společně si prohlížejí starý foťák.

„Když mi ho pučíš domu, tak ti nechám tu kazetu ještě tejdén.“

Na Tomášovi je vidět, že by ten foťák chtěl za každou cenu, ale Petr se netváří nadšeně na to, že by ho měl půjčit Tomášovi domů. Nakonec přece jen povolí.

„Tak jo, ale zejtra mi ho určitě přineseš. A tu kazetu ti dám až ve čtvrtek.“

Tomáš rychle souhlasí a bere si foťák k sobě. Štěpán jenom kouká a já mám pocit, že má na Tomáše tak trochu vztek. Chtěl ten foťák určitě taky.

Do třídy vcházejí další děti. Jana něco vypráví Mírovi a ten se hlasitě směje. Hned za nimi se žene Láďa s Járrou. Jako normálně jsou úplně rozjívěni. Opravdu se moc těším na to, až je budu zklidňovat. Chybí už jenom Milan a Klára. Děti je ve třídě jenom devět a jsou různě staré. Láďa s Járrou jsou druháci, Petr s Janou třetíáci, Tomáš, Štěpán, Milan a Míra čtvrtíáci a Klára chodí do páté třídy.

Do zvonění zbývá ještě pět minut, a tak si prohlížím příklady, které jsem si doma pro děti připravila. Najednou někdo začal strašně řvát. Všichni jsme se dost lekli. Ve dveřích stál Milan a pořád ještě řval.

„Milane, proboha, proč tak řveš?“

Musela jsem hodně zvýšit hlas, abych ho překřičela.

„Nevím, jen tak.“

Konečně přestal řvát a vydal se směrem k lavici. Všechny ostatní děti se mu smály, ale Milan si z toho očividně nic nedělal. Sedl si do lavice, usmíval se a připravoval si věci na hodinu matematiky.

„To on dělá často a ani naše paní učitelka mu vtom nezabrání. Ona mu vždycky řekne, aby to nedělal, ale Milan zařve třeba ještě jednou. Von je takovej.“

Takhle mi to vysvětlila Jana. Je asi pravdou, že když chce Milan křičet, tak mu v tom nikdo nezabrání. Já jsem to zažila poprvé, ale děti, jak je vidět, už své zkušenosti mají.

Minutu před zvoněním přichází Klára, ve tváři opět svůj unuděný výraz. Pozdraví tak, aby se neřeklo, a pomalu se šourá ke svojí lavici. Je mi jí tak trochu líto. Vlastně sem vůbec nepatří, měla by být v jiné třídě, ale protože tam už není místo, musí chodit sem.

MATIKA, TO NENÍ SRANDA!

První hodinu máme matematiku. Rozdávám každému pracovní sešit a příklady na papírech, co jsem si připravila večera večer. Snažím se o to, aby se děti trochu uklidnily. Vysvětluji jim, co mají dělat a jdu pro počítadla, rozdávám je a vtom si všimnu Tomáše a Štěpána. Vůbec mě neposlouchají, protože jsou zaujatí čímsi pod lavicí.

„Kluci, co to máte pod tou lavicí? Ještě chvilku si s tím budete hrát a já vám to seberu.“

Oba se na sebe podívali, spiklenecky se usmáli a rychle to uklidili do lavice. Ne však na dlouho. Za pár minut se pod lavicí zas o něco tahali a živě mezi sebou diskutovali. Teď už vůbec nic neříkám a jdu rovnou k jejich lavici.

„Myslím, že jsem vám něco řekla, ne?“

Natahuji ruku a čekám. Kluci chvilku protestují, ale nakonec mi na dlani leží hromádka papírových peněz ze hry „Dostihy a sázky“. Všichni se dívají, co s těmi penězi budu dělat. Pokládám je na stůl a hodina pokračuje dál.

Konečně je klid a všichni počítají. Sedím u Ládi a opravuji mu druhý příklad. První vypočítal dobře. Najednou se podívám na Míru. Sedí nad tím papírem s příklady tak, jako že neví vůbec o světě. Asi si s tím neví rady.

„Míro, chceš, abych ti s tím trošku pomohla?“

Neříká nic, jenom kývne hlavou.

„Tak pojď, podíváme se spolu na ten první příklad. Takže, jaký je ten první příklad. Přečti ho.“

„Tři plus pět se rovná.“

„Dobře. A teď mi řekni kolik se to rovná.“

„Vosum.“

„Vidíš, jde ti to výborně! Jaký je druhý příklad?“

Míra je potěšen mou pochvalou a s o trochu větší chutí se pouští do nového příkladu.

„Čtyři plus nula rovná se.“

„No dobře, ale řekni rovnou kolik se to rovná.“

„Čtyři plus nula rovná se nula.“

„Opravdu to je nula? Zkus to spočítat ještě jednou.“

No, po pravdě řečeno, nevypadá na to, že by chtěl ten příklad počítat ještě jednou. Přesto to zkusím znovu.

„Tak ještě jednou. Kolik je čtyři plus nula?“

„Nula.“

„Ne. Zkusíme to teďka s počítadlem.“

Míra na mě jenom kouká, a tak vytahuji počítadlo z lavice sama. Stavím ho před Míru a ten si ho bere do ruky.

„A teď mi tu odpočítej čtyři červené kuličky.“

A Míra počítá.

„Jedna, dva, tři, čtyři.“

„Výborně! A teď k těmto čtyřem červeným kuličkám nepřidáš ani jednu kuličku. Kolik jich tam budeš potom mít?“

Až teď zjišťuji, že se Míra vůbec nekouká na to počítadlo, ale na mě. Zkusím tedy jinou taktiku.

„Viš, co? Zkusíme to spočítat na mých prstech, ano?“

Míra neodpovídá, a tak počítáme znovu.

„Koukej se teď na mou ruku. Jeden prst, druhý prst, třetí prst a čtvrtý prst. Mám tady čtyři prsty. A teď k nim nepřidám už žádný. Kolik jich tam budu mít?“

„Čtyři.“

„No výborně! Takže kolik je čtyři plus nula?“

„Nula.“

„Ne, Míro. Vždyť jsi to před chvilkou řekl. Kolik jsem tam měla těch prstů?“

„Čtyři.“

„No vidíš. Takže kolik je čtyři plus nula?“

„Čtyři.“

„Bezva! Tak zkusíme jiný příklad. Kolik je třeba sedum plus nula?“

„Nula.“

„Ne, jak to bylo s těma prstama? Tohle je skoro to samé, akorát těch prstů budu mít sedum. A zase k těm sedmi prstům žádný nepřidám. Kolik jich budu mít teď?“

„Sedum.“

„Výborně!“

Je mi jasné, že si to bude muset Míra hodně cvičit, ale teď se musím věnovat dalším dětem. Tomáš se Štěpánem mají už všechny příklady vypočítané. Tak jim to jdu zkontrolovat. Tomáš to má všechno dobře až na dva příklady. Pak začínám kontrolovat Štěpánovy příklady. Všechno dobře, až na dva příklady. Že by náhoda? Štěpán má stejné chyby jako Tomáš.

„Kluci, víte určitě, že jste to dělali každý sám?“

Oba dva kluci horlivě kývají, jako že ano. Moc tomu nevěřím, ale pochybuji, že se mi k opisování přiznají.

PŘESTÁVKY JSOU NEJLEPŠÍ!

Zazvonilo, matematika skončila a do všech dětí jako by střelilo. Někdo běží na chodbu, někdo k jiné lavici, ale všichni vypadají hned veseleji. Jenom Tomáš se Štěpánem se moc vesele netváří. Něco si v lavici šuškájí, určitě chtějí vrátit ty peníze. A mám pravdu! Jdou ke mně a dohadují se, kdo to řekne. A já dělám, že je nevidím.

„Paní učitelko, nemohla byste nám vrátit ty peníze?“

„A na co je potřebujete?“

„No my s nima platíme!“

Zřejmě mi nic nedochází. Nemůžu pochopit, jak mohou platit penězi z „Dostihů a sázek“.

„Jak platíte, copak ty peníze jsou platné?“

„No v krámě přece né!“

Tomáš to řekl takovým tónem, jako že jsem úplně pitomá, když si myslím, že s těmito penězi mohu přijít do krámu.

„My s nima platíme tady.“

„A co tady kupujete?“

„No všechno možný. Třebas i tužky.“

Zatímco Tomáš pořád vykládá, co se tady za ty peníze dá koupit, Štěpán odběhl do lavice a za chvíli mi ukazuje obyčejnou tužku.

„Koukněte tuhle tužku jsem koupil od Milana za dvacet korun.“

Oba o tom mluví tak nadšeně, že mi je docela líto jim ty peníze nevrátit.

„Tak dobře. Tady je máte, ale jestli si s nima budete hrát o hodinu, tak je už nevidíte.“

„Nebudeme, děkujem.“

Myslím, že v této chvíli by slíbili úplně všechno, jen aby ty svoje peníze dostali. Moc jim to sice nevěřím, ale...

S penězi se kluci hned rozeběhli k ostatním dětem, které měly v rukou také takové peníze. Teď jim už nevěnuji pozornost a přemýšlím nad další hodinou. A zase zvoní. Najednou slyším Tomáše, jak říká:

„Hele, teď si všichni ty peníze schovejte, jinak nám je sebere a my nebudeme moct obchodovat.“

Musím se smát. To obchodování je pro ně asi hodně důležité, protože všichni peníze hned schovávají do penálů, tašek, lavic a kapes.

PÍŠU, PÍŠEŠ, PÍŠEME

Konečně jsem rozdala všechny sešity a úkoly. Děti sedí a píší. A je tu božský klid, protože všichni jsou do práce opravdu zabráněni. Případá mi ten klid až neskutečný, nikdo nepovídá, ani se nechichotá, všichni sedí nad svými sešity, pera v rukou a snaží se doplňovat slova do vět. Mám chuť říci: „*Tak děti, tak takhle se mi moc líbí.*“ Ale pak si s hrůzou uvědomím, že přesně tuto větu říkávala naše paní učitelka na základní škole a já to strašně nesnášela. V tu chvíli jsem měla sto chutí začít naschvál povídat.

Najednou mě Jana zatahala za košili.

„Paní učitelko, Jára brečí.“

Jak to, že jsem si toho nevšimla? Jdu k Járovi a chvíli na něj koukám. Sedí celý zkroucený v lavici, ramínka se mu třesou a na sešit mu kapou slzičky.

„Járo, stalo se něco?“

Celá třída rázem přestala psát a kouká chvíli na Járu, chvíli na mě a určitě jako já čeká, co z Járy vypadne. Ale Jára nic, jen se dál celý třese a slzičky mu dál kapou na sešit.

„Nemusíš mi říkat, co se stalo, ale třeba bych ti mohla pomoci. Nechceš?“

Hladím ho po vlasech, Jára dál vzlyká, ale přesto už začíná mluvit.

„Když já nemám pero, eště před chvílí sem ho měl v penále a teď už tady není.“

A znovu nabírá. Snažím se ho uklidnit, tak mu vysvětluji, že to pero by mohlo být také někde jinde. I ostatní děti se snažily pomoci. Prohledali jsme lavici i celou tašku. Tu jsme dokonce museli vysypat, protože Jára v ní měl kromě učebnic a sešitů spoustu dalších věcí. Teď už si ani já nevím rady, přesto mě napadá poslední možnost.

„Víš, jak to uděláme Járo? Já ti půjčím svoje pero, takže můžeš teď napsat to, co jsem vám zadala, a o přestávce se po tom peru ještě všichni společně podíváme.“

„Já nechci. Já chci psát jenom svým perem.“

Najednou vstává Klára.

„Já jsem to pero našla o přestávce a myslela jsem si, nikoho není, a tak jsem si ho vzala.“

Přináší mi pero a já nevím, co si o tom mám myslet. Ale Jára okamžitě přestal plakat.

„Jó, to je moje.“

Jára Kláře ještě poděkoval a hned se pustil do psaní. Klára si zase sedla do lavice a hodina pokračovala v klidu dál.

VELKÁ PŘESTÁVKA

Se zazvoněním se pozornost všech opět obrátila k penězům. Je pravdou, že o hodinu nikdo na peníze ani nesáhl. Tomášovo slovo asi platí. Dnes ani nevidím na stolech svачiny. Jen peníze.

„Tomáši, Tomáši, pojď mi vyměnit!“

To Jára křičí přes celou třídu.

„Počkej, teď nemůžu.“

Ale Jára jako by neslyšel, běží k němu a cpe mu pár peněz.

„Dej mi tu žlutou a já ti dám tyhle.“

Tomáš očividně neváhá, dává mu jednu žlutou a bere si od něj několik peněz jinak barevných. Jára se běží pochlubit svému kamarádovi.

„Láďo koukej, já mám tu žlutou, cos chtěl.“

„No a, mně je to jedno.“

Láďa se ale tváří tak, že mi je úplně jasné, že mu to jedno určitě není. Najednou slyším Tomáše.

„Ten je blbej. Já sem mu dal jednu dvacku a von mi za to dal tisíc pět set korun. To je ale vůl, co?“

To Jára určitě neslyší, protože to už běží ke mně a křičí.

„Paní učitelko, paní učitelko, Láďa mi vzal ten žlutej peníz!“

„Nene, ten je muj.“

„Není, já sem ho dostal od Tomáše. Dyk se ho paní učitelko klidně můžete zeptat.“

Začínají se hádat tak, že je musím okamžitě zarazit.
„Láďo, ale já jsem viděla, jak to Tomáš dával Járovi!“
„Nene, to je moje!“
„Láďo, nelžeš?“
„Já nelžu, jak to víte?“
„Protože se ti červenaj uši. A uši se ti červenaj vždycky, když lžeš. A teď hezky vrať ten peníz Járovi.“
Láďa se na mě dívá opravdu nevraživě, nevěřičně si sahá na uši a hází po Járovi ten žlutý peníz. Utíká od nás pryč. Má určitě obrovský vztek, ale Jára se tváří nadměrně spokojeně. Najednou Láďu zastavuje Tomáš.

„Chečeš taky ten žlutěj?“
Tomáš určitě celou dobu pozoroval, co se dělo a teď toho dokonale využívá. Dobře ví, že pro Járu a Láďu je důležitá hlavně barva peněz a ne jejich hodnota. A to se mu náramně hodí. Tomáš to má opravdu dobře spočítané, ale Láďovi svítí očička.
„Ty eště máš?“
„Jo a chceš? Co mi za to dáš?“
„Nevím.“
„Tak na a dej mi tohle.“
Dává mu žlutý peníz a bere si modrý. Musím se smát. Žlutý peníz je totiž dvacet korun a modrý dva tisíce korun. Ten Tomáš je ale... No co, spokojenost je na obou stranách.

KRESLETE DOMEČKY

Zase musím dětem připomenout, že peníze mají být o hodině schované. Okamžitě a s velkou rychlostí je schovávají, kam se dá. Moc jim záleží na tom, aby o ně nepřišly.

„Dneska vám rozdám takové domečky, nebo spíš obrys domečků kde není vůbec nic. Nejsou tam pokoje ani lidé. A vy do těch domečků nakreslíte všechny pokoje a lidi, kteří tam bydlí.“

Všechny děti se daly do práce. Je na nich vidět, že je to opravdu baví. Výtvarku mají určitě radši, než matematiku. Postupně mi nosí své domečky ukázat. Je to moc hezké, takže musím všechny děti moc a moc chválit. Přichází i Tomáš, aby mi ukázal ten svůj domeček.

„Tomáši, kdo je v tomhle pokoji? To je obývací?“
„Ne, jídelna.“
„A vy máte v jídelně televizi?“
„No, my máme televizi i v obývací a já v pokoji.“
„A kdo to sedí u toho stolu?“
„To je máma, táta a Jana.“
„A kdo to leží tady v tom malém pokojíku?“
„To sem já.“
„A co tam děláš?“
„Poslouchám hi-fi věž, tu sem namaloval tady.“
„Aha, a ty máš v pokoji i hi-fi věž?“
„Nemám, ale budu jí mít.“

Ještě si chvíli s Tomášem povídám a pak ho musím pochválit, nakreslil to opravdu moc pěkně. Dalo by se říct, že Tomáš je možná ze všech dětí nejšíkovnější. A netýká se to jen výtvarky, v tělocviku je také dobrý a zdá se mi, že se i docela dobře učí.

Teď zas k mému stolku přichází i Štěpán a ukazuje mi svůj domeček. Chvilku si ho prohlížím. Zdá se mi, že jsem ho už jednou viděla. No jistě! Štěpánův domeček je skoro stejný jako Tomášův.

„Štěpáne, nezdá se ti, že je ten dům stejný jako Tomášův?“
„Úplně ne.“
„Tak to zkusíme. Já budu hádat, kde je jaký pokoj, ano?“
Štěpán na to vůbec nic neříká, jen stojí a asi čeká, jestli uhodnu, kde co je.

„Tady to je jídelna, tohle koupelna s kytkou (i Tomáš měl v koupelně kytku), tady to bude určitě tvůj pokoj a ten, kdo leží na posteli, jsi ty. Nemám pravdu?“
„Máte.“

Tohleto nerad přiznává, protože ví, že jsem ho dostala. Mám totiž úplnou pravdu. Štěpán kreslil svůj domeček podle Tomáše.

„A vidíš, tohle všechno o tom domečku mi říkal už Tomáš.“

„Ale von řek, že poslouchá hi-fi věž a žádnou doma nemá.“
„To nevadí, já jsem říkala, že do toho domečku můžete nakreslit, co chcete.“

Štěpán se začíná rozčilovat.
„Ale nemám to úplně stejný! Koukněte, mám jiný vokno a komín mám taky jinej.“
„Ano, to máš pravdu.“

Dál už ho radši nechávám být, musím mu už lézt na nervy, ale mohl by kreslit podle sebe. Ono to totiž není poprvé a nejenom v kreslení. Štěpán se ve spoustě věcí opičí po Tomášovi. Škoda, určitě by jeho vlastní nápady byly také dobré.

PENÍZE, ZASE PENÍZE (přestávka)

Najednou ke mně běží Tomáš a má z něčeho obrovskou radost.

„Paní učitelko, podívejte, co jsem koupil!“
Ukazuje mi malé autíčko a očka mu jen září. Hned je mi jasné, že toto autíčko koupil za ty nepravé peníze, se kterými si tu už od rána všichni hrají.

„A od koho jsi to autíčko koupil? Tak hezké autíčko bych jen tak neprodávala.“

„Proč, dyk sem dal za něj Petrovi tisíc korun.“
Teď k nám přichází také Petr a na tváři má vítězoslavný výraz. Moc to nechápu. Takové krásné autíčko a Petr ho prodá Tomášovi za tisíc korun, které neplatí a nikdy platit nebudou. Ale Petrovi to zřejmě nevadí, a tak mi slavnostně oznamuje.

„Já sem Tomášovi prodal auto, a teď mám víc peněz než Milan.“

Ne, tohle opravdu nechápu, a tak jenom říkám.
„Doufám, Tomáši, že to auto neuvidím o hodině.“
„Ne, fakt ne! Vy byste mi ho vzala.“
„To máš pravdu.“

DNESKA JE TĚLÁK V LESE

Je poslední hodina a děti jsou už dost rozjívené. Donutím je, aby se rychle převlékly, a vyrazíme do lesa, který je hned za školou. Zdá se mi to jako nejlepší řešení, protože tam si mohou všichni křičet a dovádět, jak chtějí, a nikomu to nebude vadit. Navíc budeme na čerstvém vzduchu. Cestou k lesnímu hřištiátku jsme se trochu zapotili, protože to je do kopce, ale nakonec jsme k cíli dorazili, i když udýchaní. Takže mohou hned rozdávat povely.

„Každý si najděte svůj strom a na rozechřátí si zahrajeme Škatulata batulata.“

Všichni zajásali a rozběhli se ke stromům. Opět jsem jim musela vysvětlovat, že stromy nemohou být moc daleko od sebe, abychom si zapamatovali, které hrají. Poté, co jsem musela na každý strom ukázat zvlášť a říct: „*Ten hraje*“, jsme připraveni na hru. Nikdo se neozývá a tak začínám sama.

„Škatulata batulata, hejbejte se z místa na místo, teď.“

Začíná velká panika. Všichni si hledají volné stromy, jen Jára utíká úplně někam pryč.

„Járo, kam běžíš?“

„Ke stromu.“

Znovu mu ukazuji stromy, které hrají. A musí samozřejmě říkat. Napovídáme mu, protože tu říkanku moc neumí. A zase panika a zase se to všechno mění, jen Jára opět míří k úplně jinému stromu, který nehraje.

„Ten strom zase nehraje, Járo. Stojíš u špatného stromu.“

Jára vypadá našťavaně. Už už chce pro něj jít, ale předeběhne mě Tomáš, bere Járu za ruku a staví ho na své místo.

„Hele, ty si teď stoupeš sem a já budu říkat místo tebe.“

Hra pokračuje dál, ale Jára pořád běhá k jiným stromům. Zdá se mi, že už to dělá schválně. Nakonec ho беру za ruku a běháme spolu. Na rozechřátí by to stačilo. Děti začínají škemrat, abychom si zahráli vybijenou. Nakonec, proč ne? Ale nemohou se dohodnout, kdo bude kapitánem, takže rozhodnutí zůstává na mně. Určuji Tomáše a Kláru a všichni souhlasí, jen Klára hned protestuje. Za chvíli se přidává i Tomáš „Já chci hrát s Klárou a ne proti!“

Po této větě se zvedá silná vlna odporu ze strany ostatních dětí.

„Nééé, ať nehrají spolu, paní učitelko, to by byli moc silný, to nemá cenu!“

Začíná to vypadat na pořádnou hádku, a tak se snažím něco rychle udělat. Obracím se tedy na Kláru s Tomášem.

„Heleďte, vy jste tady nejlepší, tak musíte být kapitáni. To dá rozum, ne?“

Když jsem jim řekla, že jsou nejlepší, tak už ani moc neprotestovali. Nosíky se jim trochu zvedly a nakonec souhlasili s tím, že budou dělat kapitány. Ostatním dětem jsem rozdělila čísla, takže konečně mohou kapitáni volit. Všechno jde bez hádek, ale najednou koukám na Petra, jak ukazuje Tomášovi své číslo.

„Petře, ty jsi ale podfukář! Myslíš, že nevidím, jak ukazuješ Tomášovi svoje číslo?“

Petr samozřejmě zapírá, ale Tomáš tvrdí, že nic neviděl. Věřím mu a vybízím Kláru, aby volila dál. Ta řekla číslo čtyři. Víím, že je to Petrovo číslo, ale on dělá, jako by nic neslyšel. Musím mu připomenout, že čtyřka patří jemu. Tvrdí, že zapomněl, jde ke Kláře a šíleně se mračí. Všichni jsou už u svých kapitánů, zbyl jenom Štěpán. Posílám ho ke Kláře, ale on se začíná vztekat.

„Já sem chtěl ale k Tomášovi a ne ke Kláře. To není spravedlivý!“

„Jaktože ne, Tomáš už má tři hráče a Klára jenom dva, musíš tedy ke Kláře.“

„Ne! Tak já nebudu hrát.“

Jak se zdá, tak Štěpána nepřemluvím. Hrajeme tedy bez něj. Všechny děti jsou do hry zapálené a jak tak koukám, Štěpána už začíná mrzet, že to vzdal. Jeho chyba.

Hodina už bude pomaličku končit, a tak si ještě zahrajeme

na Peška. Tu hru mají děti také moc rády, takže můj nápad přijaly s nadšením. Stojíme tedy v kroužku a hrajeme. Šišku dostává skoro pořád Tomáš a Štěpánovi se to nelíbí.

„Paní učitelko, ať to dávají taky někomu jinému a ne furt Tomášovi, někdo ještě třeba vůbec nebyl.“

Tím myslí určitě sebe. Vysvětluji mu, že nemohu ovlivnit to, kdo tu šišku dostane, ale Štěpána jsem tím neuklidnila. Další kolo Štěpán šišku dostal. Od Tomáše.

Rychle se vracíme do školy, aby se děti stihly převléknout. Do třídy přicházíme akorát se zvoněním. Všichni se začínají převlékat a já jdu s třídnicí do sborovny.

Vracím se ze sborovny a najednou mi něco přistálo pod nohama. Autíčko. Poznávám to autíčko, které Tomáš koupil od Petra. Kouknu na druhou stranu chodby. Stojí tam Tomáš a čeká, co se bude dít.

„Dávej trochu pozor, vždyť jsem ti to autíčko mohla rozšlápnout.“

„Von tam měl být Štěpán.“

Rozhlížím se, ale nikoho nevidím. Vtom se Štěpán objevil vedle mně a oba si vesele posílali dál. U dveří do třídy jsem málem vrazila do Petra. Stál tam a trochu smutně koukal na kluky, jak si posílají autíčko, které ještě před několika hodinami patřilo jemu. Až teď mu asi došlo, že zas tak dobrý obchod to nebyl.

„Kluci neměli byste jít už dolů do šatny? Čeká tam na vás paní družinářka.“

Tomáš se Štěpánem sebrali autíčko a dupali dolů po schodech. A Petr se vydal pomalu za nimi.

POSLEDNÍ ZVONĚNÍ

Zavírám za sebou dveře třídy, nikdo tu už není. A je tu klid. Dávám nahoru židličky, uklízím sešity a píšu na tabuli příklady na zítřek:

$$5 + 3 =$$

$$8 - 7 =$$

$$4 + 0 = \dots \text{Tohle bude příklad pro Míru.}$$

Konečně jsem se vším hotová. Zamykám dveře do třídy, pak ještě dveře od šatny a nakonec dveře hlavní. Uklízím klíče do tašky a asi po sto prvních si prohlížím naši školu. Toho architekta bych opravdu chtěla znát.

ZVLÁŠTNÍ?

Je naše škola opravdu zvláštní? Je pro mě zvláštní? Je pro naše děti zvláštní? Neřekla bych. Zvoní tu, učíme se matematiku, češtinu, prvouku, máme výtvarku, tělocvik, pracovní výchovu. Možná je potřeba daleko víc slov a vysvětlování k tomu, aby všechny děti pochopily a uměly to, co umět mají. Naše škola je totiž zvláštní jen pro lidi, kteří do ní nechodí a dívají se pouze zvenčí. A díky těmto lidem si i my uvědomujeme, že se nějak odlišujeme. Nejednou jsem slyšela: „*Já vás lituji, že musíte učit v takové škole.*“ Jaké škole? Cožpak tam straší? Ne, chodí tam obyčejné děti, které mají možná trochu víc problémů. A jeden z největších problémů je ten, když slyší od svých vrstevníků: „*Ty jseš blbej, protože chodíš do zvláštní školy.*“